

Shirri-shirr i April x 2

Egentligen så tycker jag att jag får vara med om väldigt mycket trevligt i mitt jobb här i Etiopien. T.ex. vara på shirri-shirr. Det hörs väl på ordet att det handlar om nåt kul, det betyder "utflykt". Vad jag nu tänkte berätta är två utflykter som jag fick vara med om i april.

Med kågeborna till Benara

En punkt i min arbetsbeskrivning att vara Svenska kyrkans kontaktperson här handlar om att "vara en resursperson för SvK och Mekane Yesuskyrkan att utveckla starkare och synligare tecken på vår kyrka-kyrka gemenskap (t.ex. ömsesidiga besök, utbytesprogram, vänortsinitiativ osv.)"

Första halvan av april hände alltså det ganska fantastiska att en ungdomsgrupp från min hemförsamling kom på ett besök. "Att möta människorna i Etiopien utifrån en nyfikenhet med öppna sinnen" läser jag i deras projektbeskrivning som en förväntad effekt. De var verkligen nyfikna och hade öppna sinnen inför allt de mötte och fick vara med om.

Efter några dagar av acklimatisering i Addis Abeba åkte vi iväg i en hyrd buss på en veckas tur söderut. Första natten bodde vi i ganska skräliga husvagnar i Awash Nationalpark. Antalet djur som vi såg var väl inte så högt - vi har inte samma utbud på vilda djur som t.ex. grannlandet Kenya - men några hjortdjur blev det i alla fall. Nästa mål var en bilharziafri sjö, där tiden kanske mest tillbringades i vattnet. Inte minst våra tre etiopiska vänner, som följde med på resan, och var ivriga att lära sig att simma. Den dag som vi kom till Langano var skärtorsdagen, och för mig var det en höjdpunkt att få fira nattvard i ett rum på hotell Bekele Molla. Också vår chaufför uppskattade denna stund.

Simövningarna kunde fortsätta nästa dag i Wondogennets pool med vatten från varma källor. Julia visade prov på en otrolig uthållighet under vattenytan då hon tog hela bassängen i ett enda andetag. Här fick vi logi i f.d. svenska

pingstmissionens gästhem och undfångades med mat av föreståndaren Daniel och hans medhjälpare.

Kanal 5 i Sveriges TV har tydligen haft en serie från staden Awasa, där de har byggt en skola som vi förgäves försökte hitta. Vi bekantade oss i stället med sällskapssjuka markattor i väntan på mat på ett hotell. Sedan begav vi oss av till staden Durame, som var målet för vår färd. Vi fick vänta ganska länge på att få tillgång till det gästhus där vi skulle bo, men ungdomarna visade otroligt tålamod och satte igång med en sångövning i regnet! Påskdagen skulle vi nämligen fira med Benara församling, som är Kågedalens vänförsamling. När vi kom fram blev vi välkomnade med sång och tal och sen bjöds vi på frukost. Gudstjänsten räckte väl så där en fyra timmar och avslutades med gåvor och gengåvor. Att höra ungdomarna hemifrån sjunga "Uppstått har Jesus, hurra, hurra" och "Det lilla ljus jag har det ska få lysa klart" inför den mer än 1000-hövdade församlingen var nästan mer än jag kunde klara av. Grät nog en liten skvätt. Det formligen lystes om dem.

Deras önskemål inför besöket i Benara var att också träffa ungdomarna lite mer avslappnat. Det skulle bli match och våra pojkar var ivriga att röra på sig efter den långa gudstjänsten. Men först blev det volleyboll mellan Kågedalens och Benaras flicklag. Vilken match det blev! Spännande så det förslog, men Kågedalen vann med en poäng. Rättvist tyckte en pappa från Benara - de är ju gäster! Men sen när det skulle bli fotbollsmatch var pusten slut hos killarna, och vi hade missat att ta med oss massor med dricksvatten. Lite snopet var det väl att vara

tvungen att lämna utan att ha spelat, men vi hade inget annat val. Det var varmt!

Gästhuset som vi bodde på i Durame är värd en extra paragraf. Det drivs av Kambata Women´s Selfhelp Center, och har ett dialogcenter och en slags kvinnojour. Hon som har startat det har lyckats med konststycket att avskaffa kvinnlig omskärelse i Durame! De har en egen hemsida: www.kmgselfhelp.org väl värd att läsa.

Höjdpunkten på hemresan var besöket på dövskolan i Hosaina. Jag lärde mig att hälsa på teckenspråk, vilket jag har haft god nytta av sedan jag kom hem. Vi har några döva gäster här på vårt gästhus på Entoto ibland. Tack Ola, Ullis och Kickan som har uppfostrat ungdomarna till att vara så mogna, modiga och mysiga! Tror att det blir ett minne för livet för er alla. Visst vore det roligt om det kunde bli ett återbesök av något slag!

Med personalen till Bahar Dar

Bara en vecka efter att ungdomarna åkt hem till Kåge var det dags för nästa utflykt. Den här gången med personalen på vårt gästhus på Entoto. Mina föregångare som gästhusansvarig har gjort resor varje år och förra året var det första gången som vi hade en övernattnig. Då var vi i Wondogennet och bodde på pingstmissionens gästhem och hade

det mycket trevligt - då var förstås Liselott med och stod för en hel del av trevligheterna! Redan då kom de med ett önskemål inför nästa år, och det

var att få se Bahar Dar (betyder sjöstrand). Har inte trott så mycket på att det skulle bli möjligt, att alla skulle kunna tänka sig att vara hemifrån i två nätter. Men minsann!

Vi hyrde samma buss med samma chaufför som förra resan och startade kl. 5 på måndagmorgonen. 56 mil skulle vi köra på en dag och vi kom fram strax efter mörkrets inbrott. Vi bodde på Ghion hotell på stranden till sjön Tana, som räknas som Blå Nilens källa. Frukosten vid sjöstranden satt helt perfekt och vi kunde se ut över sjön. Skulle alla våga åka båt ut på sjön? Jomennisst. När det sen visade sig vara vår käre chaufförs pappa som hade köpt just den båten så var det riktigt härligt! Vi gick iland på en ö och fick besöka ett kloster med en affär där de sålde en del av sina produkter. Kondit och några av våra ortodoxa medarbetare ville absolut att jag skulle ta kort med dem och prästen.

Efter en god lunch åkte vi till den andra stora sevärdheten, Blå Nil-fallen. Trots att 75 % av vattnet nu används som vattenkraft var det en plats värd att se. Promenaden dit var lite strapatsrik med små ivriga försäljare som följeslagare, som var förvånansvärt bra på engelska.

Under hemresan blev det ännu tydligare än förr vilket fantastiskt vackert land jag bor i. Naturen ner i Blå Nildalen och upp igen jämförs i turistböckerna med USAs Grand Canyon och jag kan hålla med. Att också etiopierna får se sitt eget land, känns värdefullt. De flesta kan annars bara vägen till och från sitt arbete i storstaden Addis Abeba. När vi närmade oss Addis kom Estefanos med ett förslag till resa nästa år. De andra fick gissa vad han tänkte på, och ja, gissa vad han tänkte på? Jo, Sverige! Och varför inte, tänker jag. Denna trogna personal som har betjänat så många gäster från Sverige genom åren. Varför skulle de inte få göra en sån resa!?